

Đầu Xuân khai bút

Sáng mùng hai Tết Đinh Dậu - Trời bên ngoài đẹp quá - có nắng vàng mùa xuân - vài con chim én ríu rít trên cành, tiếng ríu rít có vẻ còn hơi ngẩn và run run dưới sức lạnh của mùa đông còn đó, nhưng sự có mặt của nắng vàng có chút gì làm lòng tôi lâng lâng, an lạc như mây trắng nhẹ bay trên bầu trời trong xanh trên kia, như những bông hoa vàng chung trên bàn thờ (những cành hoa này đã được cắt trước đây khoảng hai tuần, đem vô nhà, ép ủ nó bởi sức nóng nhân tạo nên bây giờ mới trở bông vàng đúng ngày Tết), lòng tôi vui vui như tiếng chim én sáng nay. Thiên nhiên sao mà nhẹ nhàng và màu nhiệm vô cùng.

mây bao giờ cũng nhẹ
nhõn như bầu trời trong
sáng nay nắng mai hồng
chậu hoa vàng trở bông

én chuyề cành nhõn như
hiên trúc vàng ngủ mơ
ngôi yên nhìn hơi thờ
thì thăm gió nhả thơ

xin mượn lấy con thuyền
theo dòng nước gieo duyên
luôn hành Bi Trí Dũng
tới bến ở mọi miền

Ô ! duyên đã thành thơ
trước mắt thật như mơ
đời vẫn trôi sò sò
thiên nhiên vẫn tinh cơ

Nhìn những bông vàng trên bàn thờ, vì bị bức hiếp, ép uổng, nên phải nở sớm hơn các chị em đang co ro bên ngoài sân vườn....một cảm giác không tự nhiên, thoải mái lắm trong tôi, cũng chỉ vì chấp tướng mà thôi, chứ Chư Bụt, Tổ tiên, Ông Bà cũng rất vui với một cành cây hay một vài cái lá xanh ngoài vườn chắt chứa đầy tâm thành kính của cháu con dâng hiến....nói thì hay như vậy chứ Tết nhất trong nhà làm gì cũng phải đón mừng Tổ Tiên Ông Bà sao cho tươm tất, Đào đỏ, Mai vàng tượng trưng cho sự viên mãn tròn đầy, cũng như đòn bánh tét xanh tươi màu lá chuối hay chiếc bánh chưng vuông góc....nhưng bên cạnh đó, cái thực tại là những bông hoa vàng đỏ này rồi sẽ tàn úa, đâu có chi là lâu bền....

Nhìn thêm chút xíu nữa, tuổi thanh xuân, sắc thắm gì đi nữa rồi cũng có lúc sẽ già nua, có tiếc nuối, trì hoãn cũng hoài công mà thôi; những ngày vui cũng trôi theo dòng nước qua kẽ bàn tay, đôi khi làm cho ta thêm nhớ nhung, hoài mong mà thôi...và đêm về, khi đắp mền lên tận cổ, đôi khi ta tự hỏi:"một ngày sắp qua, ta đã làm được gì cho ta và cho những người chung quanh ? có bình yên không?" rồi ngủ thiếp đi với lòng mong đợi ao ước ngày mai thức dậy với bao tính toán, kèm theo những lo âu, sợ hãi...xuyên xao...và nếu không chịu **dừng lại, chậm lại**, để biết ta đang làm gì, hầu hiệu được, thương được và hành được thì vui biết bao. Đó có phải chẳng là sống có tinh thức trong mọi tình huống tại Bây giờ và Ở đây, vì **Bây giờ và Ở đây là tương lai của những sát na vừa qua mất và cũng chính Bây giờ và Ở đây là quá khứ của những hơi thở tiếp đến mà thôi.**

Sống sao cho trọn nghĩa trọn tình với Bây giờ và Ở đây ta sẽ có một đời sống thú vị, sâu sắc, khám phá ra con người mình thật rõ trong mọi tình huống, hoàn cảnh, để thầy rõ mình là ai, phản ứng như thế nào mỗi khi chạm trán với niềm vui, nỗi khổ, rồi khi những tình huống ấy qua đi, ta sẽ mỉm cười với chính mình, nụ cười thật hồn nhiên như bé thơ lên sáu lên năm ngày nhỏ hay ta vẫn bị lôi đi, trôi lăn vào dòng đời không bến đỗ.

Trọn tình trọn nghĩa không chỉ với những cái ngon ngọt của cuộc đời, và còn những cái đắng cay buồn tủi thì sao? Mông một Tết, gọi điện thoại về nhà, bây giờ vẫn minh quá sức, vừa gọi nói chuyện mà còn thấy nhau được, ai ai cũng cười nói vui vẻ, chúc tụng nhau, tiếng cười tràn ngập, mâm cơm chiều mông một đây các món đặc trưng cho ngày Tết, cả gia đình quây quần vui vẻ...tôi thấy hạnh phúc và vui chung với cả nhà, đây âu cũng là công sức quần quật của cả nhà sau những năm tháng làm việc vun bồi, tăng tiện khéo léo của mọi thành viên dưới hàng rào đạo đức lễ nghĩa của ông bà cha mẹ....

Nhưng ngoài kia thì sao? ngoài cái khuôn viên của các ngôi nhà tương tự như thế này thì sao? Cuộc sống và tình người không còn được vinh danh và đảm bảo nữa rồi.

Qua những trang mạng cập nhật hằng ngày, tôi thiệt sự có một cảm xúc rất bi quan, mặc cho những ồn ào náo nức, từ ngoài phố, công sở cờ quạt...đến những chương trình ăn chơi, kênh nào của đài truyền hình cũng đẩy áp những mục vui chơi với trò này, kiểu nọ, thi thố hát hò, không còn quan tâm đến các chương trình có tính cách giáo dục đúng đắn để "trông

người", văn nghệ vui Tết đầy rẫy trên các đài truyền thông, truyền hình với những hào nhoáng bên ngoài, rất là vọng ngoại, không làm sao biện hộ cho một Việt Nam "tươi sáng, đi lên", mà thật sự chỉ là một đất nước sẽ tiếp tục tuột dốc và lệ thuộc mà thôi.

Để có được bữa cơm đầy đủ hương vị ngày Tết, cả nhà phải moi sâu vào túi tiền dành dụm bấy lâu, đời sống càng ngày càng khó khăn, mắc mớ, lương công nhân viên ba cọc ba đồng, nhà nông thì cả đời "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời", vậy mà ngày Tết không mua nổi một cân thịt...tiền đâu mà ra...thành thử phải mách mun, phi pháp, gian lận. Kể trên đê đầu người dưới, người dưới vợ vét kẻ cùng đình...ở đâu có cơ hội moi thì...moi.

Trong một xã hội chủ nghĩa, đem sự sống an bình của người dân làm tiêu chuẩn, vậy mà trẻ con đến trường phải đóng nhiều loại "Phí", nhà trường của nhà nước mặc tình sáng chế ra đủ các loại phí, để cuối cùng cha mẹ nghèo phải bắt con trẻ ở nhà mù chữ vì không theo nổi mấy cái "Phí" phi lý đó.

Năm 2016 qua với những sự cố to lớn, kèm theo hậu quả không thể đo lường kéo dài hàng chục năm sau này (Cá chết, xả lũ...) làm cho môi trường sống xuống cấp tột bực; không khí ô nhiễm vì quá nhiều xe, rừng cây bị bóc lột, sông ngòi chết dần dần vì rác rưởi. Sông ở VN đang biến thành những bãi rác di động hôi tanh, các con sông lớn ở miền tây bị nước biển tràn vào...ảnh hưởng của việc xây đập trên thượng nguồn của Trung hoa; sự tồn vong của đất nước cũng sẽ tùy thuộc vào yếu tố này.

Vậy mà chính quyền lại mắc phải cái bệnh nan y vô phương cứu chữa, đó là cái bệnh Vô Cảm, tình trạng này giống như vụ cá chết ở Hồ Tây mới đây: cá trong hồ chết ngộp, nổi linh bình trên mặt hồ, những con cá lớn, anh chị bự, lấy sức đè các con cá nhỏ, nhí...dùng mọi phương cách, mọi thủ đoạn để tranh nhau ngoi lên mặt nước, há cái miệng to lên mặt nước hớp khí trời tương đối còn chịu được để mà sống...cả một bè, đàn cá đang chạy đua, đè lên nhau mà...sống. Chữ Chạy ở VN phải dùng thêm chữ Chột nữa thì mới đầy đủ, phương tiện là những phong bì Tiền. Tiền này là Tiền Của Dân! và giãn màn hát xiệc này thì người dân lãnh đủ. Tình trạng tồi bại này đã và đang diễn ra nhan nhản trong tất cả lãnh vực từ giáo dục, y tế, xã hội....đến luôn cả tín ngưỡng, đạo đức con người !!!

Thêm nữa, mới đây, lang thang vô mạng, tui mở to mắt nhìn mà nấc nghẹn, trên một khu phố ăn chơi ở Đài Loan, các cô gái VN bị cho đứng trong lồng kiếng như là những món hàng cho khách qua lại ngắm nghía và trả giá trước khi hưởng thụ. Nhân phẩm con người ở đâu rồi? những cô gái đáng thương này có thể là em, là con, là cháu của chúng ta và thử hỏi cuộc

đời của họ nay mai sẽ trôi về đâu? Chúng ta đóng góp được gì đây? Xin lắng lòng để mà đóng góp. Chỉ một bàn tay sẽ không tạo nên tiếng vỗ!

Đó là chưa nói đến tệ nạn tham nhũng (công khai luôn) đang lan tràn trong từng ngõ ngách, VN được mang bằng vàng là một trong những nước tham nhũng nhất thế giới, mức độ tham nhũng này tinh tế từ ngoài đường, sân bay...cho đến cả bệnh viện luôn, đâu đâu cũng có mùi tham nhũng. Cái "ghê ruồi, rất ngứa ngái, khó chịu" đã trở thành văn hóa VN ! buồn thay.

Ngày trước, nạn cướp giựt trộm cắp đâm chém thường xảy ra nơi thị thành, có tiền có bạc, nhưng bây giờ thì tình trạng này đã lan đến luôn cả vùng nông thôn, trộm cắp cá nuôi, cây trái là chuyện cơm bữa. Rồi vấn đề tai nạn giao thông còn kinh hoàng hơn cả, bước chân ra đường là phải chấp nhận mọi rủi ro của sự hỗn loạn này. Đây là một ấn tượng rất xấu cho người nước ngoài khi đến thăm VN. những năm sau này, hàng hóa cũng như thực phẩm độc hại được tiêu thụ không kiểm soát từ thành thị cho đến tỉnh làng, về nước của "trái ngọt cây lành" mà phải cẩn thận kiểm tra cây nhập cảng từ châu âu cho chắc ăn. Trái cây rau cải mát đờ in China thì là ô thuốc độc, còn cây trái rau cải của đất nhà thì bị "chích, vú, bom, ngâm...". Theo nguyên tắc "có cầu thì có cung" rồi cộng thêm sự bắt tay bắt nạt của các doanh thương trục lợi, nên mạng sống, sức khỏe của người dân thật rõ như bèo. Doanh thương bây giờ trở thành Gian thương.

Vậy thì những tiếng nói tâm huyết, trí thức đúng đắn đâu mất tiêu rồi? Khi có vụ việc gì đổ bể, thì một vài tờ báo bồi bút viết lách hoa loa, hứa này nhận nọ, rồi thì im ỉm, có ai mà theo đuổi móc moi cho tường tận thì bị bẻ tay, khóa miệng ngay...làm nhục chí giới có học, có nhìn, có biết...rồi phần đông họ đâm ra lãnh đạm, chạy trốn thực tế như nhối ghê lở tận xương tủy của một chính quyền bằng cách biện minh trệu trạo "chỉ biết lo việc chuyên môn" của mình mà thôi. Nhìn cho kỹ, thì cũng khó mà trách cứ họ, vì họ Chỉ được bày tỏ tình yêu nước theo bài bản của Bác và Đảng, phải xin phép yêu nước cho đúng luật, chứ không có quyền yêu dân tộc giống nòi bằng chính con tim của mình.

Đầu năm khai bút, thấy lòng vui lạ, đời sống bên xứ người có ngăn nắp đâu đó cũng là một trợ duyên cho việc sống thật cho mình, biết chơi với chính mình, và cũng vì muốn sống cho chân thật, nên tuy ngồi bên bờ đại dương này, tâm tình vẫn luôn hướng về nơi chôn nhau cắt rốn, nơi mà những người thân thương, bà con chòm xóm đang phải gánh chịu bao nỗi cơ cực sau khi đất nước được "giải phóng", tôi không phê bình hay lên án ai cả, mà trên đây là cái thấy và cái biết của tôi về một đất nước luôn tự hào đã có 4000 ngàn năm văn hiến. Tôi tự đặt cho mình câu hỏi: "mình đóng góp được gì cho Việt Nam đây?" và cũng xin thành thật trả lời: "**tôi**

phải cố gắng làm những điều tốt khi có thể và nhất là phải sống thật tử tế".

Đây là giải pháp tốt, theo thiên ý, để có cơ may ngăn chặn cái ác, cái xấu xa, cái bất công, cái bất nhân trong xã hội cũng như trong đạo đức con người. Nguyên cầu cho mọi người có đời sống bình yên.

Ô! duyên đã thành văn
đời chạy theo ngũ căn
giữ tâm cho lắng đọng
đêm hiện sáng vầng Trăng

**Hiên Trúc, 28.01.2017 (mùng hai Tết Đinh Dậu)
Tâm Hải Đức**

**Chuyển Đến: Tiểu Mai
Ngày mùng 5 Tết Đinh Dậu 4896 (01/2/2017)**

www.vietnamvanhien.net

www.vietnamvanhien.info

Với hơn 4600 tác phẩm